

POSTANOWIENIE

18 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marta Romańska

na posiedzeniu niejawnym 18 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Z. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W.
przeciwko E. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej E. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 7 lutego 2025 r., I AGa 69/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[dr]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do powyższych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów (398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), to jest art. 130^{1a} § 3 k.p.c. w celu odpowiedzi na pytanie: „czy postępowanie naprawcze przewidziane w tym przepisie polega na ponownym wniesieniu przez stronę całego pisma dotkniętego brakiem formalnym, czy też polega na poprawieniu lub uzupełnieniu pisma bez konieczności ponownego wniesienia całego pisma?”.

O potrzebie wykładni przepisów prawnych jako przesłance przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania można mówić wtedy, gdy z przepisu mającego zastosowanie lub mogącego mieć zastosowanie w sprawie dekodowane są różne normy prawne, a brak jest wypowiedzi w doktrynie i orzecnictwie, które by te różnice usuwały i wyjaśniały przyczyny ich występowania. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazał okoliczności, które by wpisywały się w przytoczoną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ponadto jeszcze miały znaczenie uniwersalne, nie zaś wyłącznie osadzone w realiach niniejszej sprawy, a przy tym decydowały nie tylko o przebiegu postępowania w niej, lecz i o jego wyniku, ze względu na relacje między stronami kształtowane prawem materialnym.

Niezależnie od powyższego, oczekiwanej przez skarżącego wykładni art. 130^{1a} k.p.c. nie można przypisać znaczenia prospektywnego. Art. 130^{1a} § 3 k.p.c. przewidywał możliwość konwalidacji braków formalnych wniesionego pisma przez profesjonalnego pełnomocnika. Strona, w tym również za pośrednictwem pełnomocnika, mogła w terminie tygodnia od dnia doręczenia jej zarządzenia o zwrocie pisma wnieść poprawione lub uzupełnione pismo. Jeżeli wniesione przez stronę pismo nie było dotknięte stwierdzonymi uprzednio brakami, to wywoływało ono skutek od daty pierwotnego wniesienia. Na mocy ustawy z 5 sierpnia 2025 r.

(Dz.U. z 2025 r., poz. 1172) doszło do uchylecia art. 130^{1a} k.p.c., co tłumaczono niebezpieczeństwem jego rozumienia i stosowania w formalny sposób, pomijający cel, do zrealizowania którego zmierzał ustawodawca przez wprowadzenie tej regulacji. O takich niebezpieczeństwach na gruncie wykładni art. 130^{1a} k.p.c. w czasie jego obowiązywania wypowiadała się doktryna (zob. np. A. Zieliński, K. Flaga-Gieruszyńska, Komentarz do art. 130^{1a} k.p.c., w: K. Flaga-Gieruszyńska, A. Zieliński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, wyd. 13, 2025).

W niniejszej sprawie zarządzenie o zwrocie pozwu wydane 2 czerwca 2022 r. zapadło z uwagi na wady pełnomocnictwa dołączonego do pozwu, w którym nieprawidłowo określono nazwę powoda, nie zaś z uwagi na wady pozwu, które by uniemożliwiały rozeznanie, jakie roszczenie powód zgłosił i z jakiej podstawy faktycznej i prawnej je wywodzi. W świetle powyższego należało stwierdzić, że dla nadania biegu sprawie wystarczające było uzupełnienie zidentyfikowanego przez przewodniczącego w zarządzeniu braku, a jego uzupełnienie nie musiało wiązać się z ponownym złożeniem sądowi wszystkich niedotkniętych brakami i będących już w aktach dokumentów. Taka wykładnia art. 130^{1a} § 3 k.p.c. niewątpliwie realizowała cele, które ustawodawca chciał osiągnąć przez uchwalenie tego przepisu.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. oraz – co do kosztów postępowania – art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1935 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

Marta Romańska

[dr]

[a.ł]

